

POLICIE – NÁMĚSTÍ ERNSTA FONTELLA, GÖTEBORG

Čtvrtek 21. prosince 15.27

Policejní komisařka Ingrid Bergmanová se během tohoto odpoledne už určitě aspoň podesáté podívala na hodinky. Brzy bude půl čtvrté. Moc si přála, aby už mohla jít domů. Na psacím stole před ní se vršily různé dokumenty a vyšetřovací zprávy čekající na dokončení. Nic náročného, jen to vyžadovalo čas. Ale teď už to stačí, stát pro dnešek dostal svůj spravedlivý podíl a ona nemusí mít špatné svědomí, počet povolených přesčasových hodin překročila už dávno. S rozhodným výrazem nacpala spisy do nejspodnější zásuvky, zhasla lampu na psacím stole, zvedla se a popošla k oknu, vedoucímu do Skånské ulice. Byla už tma a celý den se sypal sníh. Špatné počasí začalo už včera večer a zřejmě vydrží i zítra. Policisté byli za sněhovou nadílku vděční, protože zamezovala mnoha zločinům. Brzy tu ale budou Vánoce a s nimi opilost, hádky a násilí. Nesplněná očekávání, nedostatek peněz, vztahy, které se otřásaly v základech proto, že si dotyční šli vzájemně na nervy, a děti, které to odnášely... Seznam důvodů, proč Vánoce nebyly tím fantastickým zážitkem, o jakém všichni snili, byl nekonečný.

Sama měla poprvé po mnoha letech slavit svátky s jedním ze svých dvou bratrů, Andersem a jeho rodinou. Na večer před Štědrým dnem si domů pozvala několik blízkých lidí, kteří na tom byli stejně jako ona – jejich rodinu tvořili přátelé. A také měl přijít Adam. Při tom pomyslení

se pousmála. S Adamem se poznala na podzim a byl to její pravý opak: umělec, který život bral takový, jaký je, a který se vetřel do jejího života i srdce, aniž by si vůbec všimla, jak k tomu došlo.

S úsměvem šla ke dveřím, vzala si bundu a ujistila se, že má v kapsách peněženku, klíče i mobil, pak zhasla světlo. Zítra bude pracovat jen půl dne a potom bude mít pět dní volno, ovšem za předpokladu, že se nic nestane. Měla pohotovostní službu a mohli ji zavolat, pokud by se něco semlelo. Ale zatím byl klid. Teď půjde nakupovat vánoční dárky.

Ušla pouhé dva kroky směrem k výtahu, když zaslechla, že na ni volá kolega Viking Johansson.

„Jedeš domů?“ zeptal se.

„Ne, jdu nakupovat vánoční dárky.“

Viking se podíval na hodinky a škádlivě se usmál. Byl stejně bezchybně oblečen jako vždycky, v nažehlené košili a tmavých kalhotách. Nechápala, jak to dělá, že vypadá pořád tak svěže. Tmavé zvlněné vlasy měl sčesané dozadu a byl pečlivě oholený. Když mu trochu povyroستlo strniště na bradě, což se stávalo, pokud v práci zůstali dlouho do večera, slušelo mu to snad ještě víc.

„Gratuluju, to sis opravdu vybrala správnou chvíli. Padají tam trakaře, je tři čtvrtě na čtyři a do Štědrého dne zbývají tři dny. Patrně se ráda mačkáš. Slyšel jsem v regionálních zprávách, že dnes vyrazí na vánoční nákupy přibližně dvě stě tisíc obyvatel města a počet se bude zvyšovat asi tak o padesát tisíc každým dnem zbývajícím do svátků. Takže dnes je vlastně docela dobrý den ve srovnání se zítřkem a pozítřím.“

Ingrid v duchu zaklela. Na to vůbec nepomyslela, protože vánoční dárky nenakupovala už řadu let. Většinou kupovala dárky jen svým přítelkyním, Ewě a Heleně, ale letos musí obdarovat mnohem víc lidí.

„Bude to jako s naší prací: musím zatnout zuby a prostě to vydržet. A co ty? Předpokládám, že už máš dárky koupené, když se tak spokojeně usmíváš.“

„Jasně, už dávno. Přece to nedělám poprvé.“

Ingrid zvedla obočí a usmála se. „Tak to ti teda gratuluju. Ale musím už jít.“

„Počkej ještě, chci se tě na něco zeptat. Nevíš něco o Malin Skogsbyové? Je už přes týden na nemocenské a já jsem se ji snažil zastihnout na mobilu i přes mail, ale ona nereaguje. Víš o ní něco, jsi s ní v kontaktu?“

„Ne, vím jen o tom, že je nemocná. Slyšela jsem, že má asi chřipku.“

„Ale nikdo od nás s ní nemluvil?“

Ingrid pokrčila rameny. „Vypadá to tak. Prostě jsem si myslela, že když nevolala mně, je ve spojení s někým jiným. Myslela jsem, že právě vy dva jste si blízcí.“

„Jo, to jsem si myslel taky. Právě proto je tak divné, že se mi vůbec neozvala, ani neodpověděla. Začínám si dělat trochu starost.“

„Aha, já myslela, že vy dva... hm...“

„Že spolu něco máme?“ pousmál se Viking.

„No, něco takového jsem zaslechla.“

„Jo, to je mi jasné. I když nechápu proč, přece všichni ví, že mě ženy nepřítahují?“ Zkoumavě se na ni zadíval.

„To ano, ale... asi je to nedorozumění. Před pár měsíci za mnou Malin přišla s dotazem, jestli je pravda, že neschvaluju vztahy mezi kolegy během vyšetřování, která vedu. Předpokládala jsem, že má na mysli tebe, protože to vypadalo... no, pracovali jste spolu... a ona tady byla nová... zdálo se, že jste si padli do noty. Ano, jak sám říkáš, nějaké zvěsti tu kolovaly.“

Viking potřásl hlavou. „Samozřejmě že jsme se spřátelili a často jsme se vídali soukromě i pracovně, ale to bylo všechno.“

„Ale pokud má skutečně chřipku, tak možná nemá sílu někoho kontaktovat. Zítra jí zkusím zavolat, možná to zvedne, když uvidí, že volám já. Teď musím jít. Jak jsi sám říkal, počet vánočně naladěných nakupujících, se kterými se v obchodě budu mačkat, roste každou minutu.“

Viking se usmál. „Dobře, uvidíme se zítra.“

ULICE NA CHMELNICI, ÖRGRYTE, GÖTEBORG

Čtvrtek 21. prosince 15.45

Sněžilo tak hustě, že sotva viděla na vlastní nohy. Vítr jí hnal ledové vločky do obličeje. Lina Wikmanová si zasunula ruce hlouběji do kapes a zápasila dál. Nebylo to daleko. Normálně jezdila na kole a cesta jí zabrala jen šest sedm minut, ale v tomto počasí to nešlo. Ty peníze potřebovala, a tak nezbývalo než vydržet. Za chvíli to bude mít za sebou, zbýval jí už jen jarní semestr na vysoké ekonomické škole, pak z ní bude ekonomka a nebude už muset chodit uklízet. Začne konečně pořádně vydělávat a roky uskrovnování budou za ní. Nevzala si studentskou půjčku a místo toho si na živobytí vydělávala úklidem. Byla za tu brigádu vděčná, v posledních dvou letech měla tři pravidelné úklidy týdně. Víc nepotřebovala. Její byt ve Viničné ulici byl levný, garsonka se sprchou v suterénu, do školy jezdila na kole a co nejvíc studijních materiálů si kopírovala od svých spolužáků. Takže kromě nájmu vydávala peníze jen na jídlo, mobilní telefon a rychlý internet. Oblečení kupovala z druhé ruky, nikdy nic drahého nebo módního.

Z domova pomoc čekat nemohla. Měla tři sourozence, matka pracovala jako pokladní v Konzumu a otec byl kvůli nemocným zádům v invalidním důchodu. Naštěstí jí babička občas podstrčila pár stovek. Byla na ni pyšná, Lina jako jediná z celé rodiny studovala na univerzitě, a asi proto sem tam vypomohla zrovna jí. Lina si byla skoro jistá, že její sourozenci nedostávali nic.

Lina se rozhodla, že z ní bude auditorka. Na čísla měla hlavu, jako by se jí sama vrývala do paměti. Číslo účtu nebo telefonu jí stačilo vidět jen jednou a zapamatovala si ho. Nejdřív chtěla jít na rok pracovat do auditorské společnosti, nejraději do EWS, což byla auditorská firma Erika W. Sternhega v Göteborgu. Právě do jeho domu šla teď uklízet. EWS byla známá tím, že měla jako zákazníky velká zvířata – göteborgskou společenskou smetánku a řadu předních podnikatelů a ředitelů. Když bude pracovat právě tam, seznámí se s bohatými lidmi a získá správné kontakty. Lina chtěla v životě získat lepší postavení, nejen finanční, ale i společenské. Po nějaké době pak založí vlastní auditorskou firmu a bude bohatá. Byla si jistá, že dosáhne toho, co si umínila.

Konečně zahrnula do ulice Na Chmelnici a teď už jí zbýval ujít jen malý kousek. Všechny domy, kam docházela, ležely právě v Örgryte a tady si i ona sama jednou koupí vlastní dům. Örgryte byl pojem. Všichni věděli, kde tato čtvrť leží, byla synonymem pro peníze a prestiž. Konečně byla v cíli u domu Erika W. Sternhega. Velká vila s šedou fasádou a bílými sloupy u vchodu byla podle Liny nejhezčí z celé ulice. Vytáhla zdráhavě ruku z teplé kapsy, aby mohla vytkat kód k otevření velké železné brány s pokroucenými iniciálami ve zlaté barvě. Měli pořád stejný kód, 1632, jako když tu před necelými dvěma roky začala uklízet. Bitva u Lützeny, pomyslela si pokaždé, když ukazovátkem stiskla číslice a v zámku to cvaklo.

Když přišla, byl dům nejčastěji prázdný. Ve Švédsku to bylo stále tak trochu společensky nepřijatelné mít uklízečku, i když jí člověk dobře zaplatil. Bylo jí to jedno, vlastně to takhle bylo příjemnější, než kdyby doma někoho zastihla. V takovém případě měla pocit, že na ni dohlížejí. Takhle si vychutnávala, že má vilu jen pro sebe, mohla se tu podle libosti procházet, prohlížet si a sahat na všechny

ty krásné věci a představovat si, že jsou její. Vyzkoušela si už i Sternhegovu kancelářskou židli. Sklopila si opěradlo černé kožené židle dolů, dala si nohy na stůl a obdivovala fotografie na zdech, kde byl vždycky zachycen s nějakou celebritou. Na jedné fotce si dokonce potřásal rukou s Bilem Clintonem. Občas se bavila tím, že zašla do jejich ložnice a vstoupila, ano, vstoupila, do šatny jeho ženy a prohlédla si všechny ty krásné značkové šaty. Jednou si zkusila obléct její večerní šaty od Diora ze sněhobílého hedvábí s perličkovou výšivkou, ale nedostávalo se jí na výšku pár decimetrů, takže to vzdala.

Několikrát se dívala na stránky firmy Erika W. Sternhega a pomocí Googlu vyhledala co nejvíce informací o něm i o jeho podniku. Na základě toho se rozhodla, že právě tam se nechá zaměstnat.

Když otvírala bránu, musela zabrat celým tělem, aby odsunula všechn sních. Nebyl odházený a v domě bylo zhasnuto. To bylo neobvyklé. Teď svítila jen venkovní lampa a světlo bylo ještě tlumeno hustým padajícím sněhem. To je divné, pomyslela si, ale nejspíš někam odjeli, bohatí lidé často na Vánoce a Nový rok odjíždějí. Někteří její spolužáci z ekonomky, kteří měli zámožné rodiče, byli také na cestách. Ona sama v zahraničí nikdy nebyla, kromě Dánska, ale to se nepočítá.

Prodírala se sněhovou pokrývkou, která při vydatném sněžení dosáhla už půl metru, k zadní straně domu, kde byl vchod do kuchyně. Třásla se zimou a proklínala ledový vítr. To byla jediná nevýhoda bydlení v Göteborgu, foukalo tu celý rok. Stáhla si jednu rukavici a zašátrala v kapse po klíči. Po chvíli šacování ho našla, strčila do zámku a odemkla si. Snažila se nohou odhrnout sních od dveří, aby šly otevřít, ale marně. V tom zahlédla vedle

schodů zasněžené koště na sníh a rychle jím zametla. Sakra, to je ale zima, už aby byla uvnitř v teple a pohodlí. Ten dům představoval vše, po čem toužila – zařízení na míru, pravé koberce a vkusný nábytek, dokonce to tu i draze vonělo.

Zalomcovala dveřmi. Byly zamrzlé, ale po několika trhnutích konečně povolily a ona rychle vklouzla dovnitř a zavřela za sebou. Oklepala ze sebe sníh, jak nejlépe to šlo, svlékla si venkovní oblečení a pečlivě ho pověsila na věšák v předsínce. Několik vteřin jen stála a užívala si tepla, bylo to tak příjemné.

Alarm, málem by zapomněla na alarm, rychle se otočila, otevřela malá dvířka na stěně vedle vchodu a vypnula alarm vyřukáním stejného kódu, jakým otvírala bránu. To bylo o fous, jinak by tu byla během pár minut ochranka ze Securitas. Pak se ale pro sebe usmála. Dnes sotva. Mobil, napadlo ji najednou a sáhla do kapsy bundy.

Na displeji se ukázaly dvě nové zprávy a Linu přepadla úzkost, žaludek se jí stáhl v křeči, až ucítila v ústech žluč, chuťové buňky instinktivně zareagovaly a Lina polykala, aby potlačila nepříjemnou chuť. Copak ten šílenec nikdy nepřestane? Teď byl několik dní klid a ona doufala, že to konečně skončilo, třeba jsou zprávy od někoho jiného? Je nomže od koho? Číslo mobilu si změnila teprve předevčírem a nové ještě nedala nikomu kromě své matky a několika spolužáků. Váhavě na mobil pohlédla, ale pak se rozhodla, že je lepší to neodkládat, a přečetla si první zprávu.

Nové číslo, tos mi asi zapomněla říct... Vyřídíme to v klidu, ať jsou všichni zúčastnění spokojeni. Dlužíš mi to... Copak neodpovídáš za svoje činy? Zlomila jsi mi srdce, ale já se nikdy nevzdám!